

HJERTEVIRUS

Af Charlotte Blay

Fra novellesamlingen "Hjertevirus" udgivet i 2002

Mit hjerte har fået virus. Hvert pulsslag hamrer smerte ud i hele kroppen. Katrine, Van Chan. Katrine, Van Chan. Katrine, Van Chan ...

Jeg kunne umuligt gå i skole i morges, så jeg stod af på Nørreport Station og gik op mod Strøget og satte mig på bænken her.

Folk strømmer målrettet forbi. Nogen skal op til Strøget andre ned til stationen. Jeg sidder bare her og prøver at få orden på mit liv.

Der kommer en gammel nedslidt fyr forbi og undersøger affaldskurven for enden af bænken. Han finder et stykke afgnavet pizza og sætter sig. Uden at ænse mig trækker han et gebis op af den lasede frakkelomme og sætter det i munden, før han guffer pizzastykket i sig. Gebisset ned i lommen igen. Videre til næste affaldskurv. Ja, det er vel også en slags liv.

Nu lander der en due på bænkens ryglæn. Den lægger sit grønne hoved på sned og betragter pizzakrummerne, som den gamle har tabt på sædet. Så hopper den ned og pikker dem i sig. Tripper nervøst frem og tilbage og skider en klat ved siden af mig, inden den flakser bort.

Livet er noget lort. Ikke værd at leve.

Da jeg stod af under jorden på Nørreport, blev jeg grebet af selvmordstanker. Det ene tog efter det andet tordnede ind på perronen. Det ville være den nemmeste sag af verden at springe ud foran et af dem. Men så tænkte jeg, at hvis man nu overlevede og havde fået benene kappet af, så ville livet da være nede på laveste niveau.

Så hellere kaste sig ud fra Øresundsbroen. Så var der ingen vej tilbage. Jeg ser avisoverskrifterne for mig: Ung vietnameser druknet i dansk-svensk farvand. Han tog sit eget liv på grund af hjertevirus.

Så ville mit foto blive stillet op på husalteret derhjemme. Ved siden af min bedstefar, som Amerikanerne dræbte i krigen hjemme i Vietnam.

I butiksruden overfor bænken får jeg øje på en fyr, som jeg kender godt. Sorthåret, skænvøjet med sammenknebne læber. Livsleden lyser ud af ham, som han sidder og hænger over en enorm skoletaske. Jeg vrænger af mig selv.

Bag spejlbilledet flimrer voksdamer frem med frækt undertøj. Blondebh'er og tangatrusser. Hofteholdere og netstrømper. Det ophidser mig ikke. Ingen af damerne derinde kan måle sig med Katrine.

Måske kan jeg vinde hende tilbage.

Vi nåede at komme sammen i mere end et år. Engang badede vi nøgne i måneskinnet ude ved badebroen i Greve. Det var dengang, vi blandede blod. Sad der på badebroen og skar os i fingrene, så blodet flød.

- Du er den sødeste fyr i verden, havde hun sagt. - Vi to skal altid være sammen, ikke sandt.

Vi holdt vores blødende fingre mod hinanden og blandede blod. Hun stod på broen med udslået hår, som måneskinnet gav kobbertråde. Hun lignede en brud. Min brud.

- Sådan, hviskede hun efter et stykke tid. – Nu er vi til evig tid forbundet med blodets bånd. Det er stærkere end at blive gift. Hun puttede min finger i munden og suttede varsomt blodet af.

Jeg har et hvidt ar på min venstre pegefingertip efter snittet. Blodets bånd. Ha.

Det var Katrine, der overtalte mig til at gå på gymnasiet i stedet for at tage handelsskolen. Så kunne vi følges ad i 1. g. som sproglige, sagde hun. Det var fint nok til at begynde med. Fint at have hinanden at støtte sig til i alt det nye.

På gymnasiet gøres der forskel på os tosprogede og resten af klassen. Vi er en håndfuld fra Tyrkiet og Jugoslavien - og så mig fra Vietnam. Det mærkes tydeligt, at vi ikke bliver regnet for tænkende væsner. Lærerne holder det for sig selv, men Klaus Lund og hans slæng er stygge.

Jeg må da indrømme, at jeg havde problemer med Kirkegård. Ham har vi aldrig snakket om hjemme hos mig. Men derfor behøver vigtigmåsen K. Lund ikke at fremture.

- Man kan vel ikke gøre sig håb om at de fremmede i klassen har hørt tale om Kirkegård, sagde han med et overbærende udtryk i sit aspargesfjæs.

Han skulle have en røvfuld, K. Lund. Det mente Katrine også til at begynde med.

Der var aldrig noget racevrøvl hjemme i kommuneskolen. Jeg mener – mine bedste kammerater i Greve var danske. Min kæreste var dansk. Jeg selv er dansk. Jeg og mine søskende er født her i landet af vietnamesiske forældre. Min bedstemor og min halvkusine Van Chan bor sammen med os. Van Chan er barnebarn af min bedstemors bror.

Van Chan. Mit hjerte slår kolbøtter. Hvad var det, der gik galt.

Da jeg besøgte min familie i Vietnam, var hun fuld af sødme og sommerfuglekys. Gennem hende lærte jeg at elske min vietnamesiske kultur. Elske Van Chan. Åh, at sidde og holde hende om livet, når hun kørte sin Honda-scooter gennem Ho Chi Minh byens larmende trafik. Mærke den bare mave, når den tynde tunika blæste op. Forsigtigt at lade fingeren køre rundt i hendes lille navlehul.

Ja, jeg var blevet vildt forelsket i Van Chan allerede i sommerferien. Men det var noget nemmere end nu, fordi Katrine var her i Danmark. Og jeg vidste jo, at jeg skulle tilbage til hende efter ferien. Det var to adskilte verdener.

Da så Van Chan pludselig kom til Danmark og skulle bo hos os for at studere sprog på universitetet, bragede de to verdener sammen. Det vil sige, ikke lige i begyndelsen, for jeg sagde ikke et ord til Katrine om Van Chan og omvendt.

De er forskellige som dag og nat. Katrine rød-blond, fræk og fri. Vi var sammen i skolen og på hendes værelse, når hun var alene hjemme. Og det var hun som regel.

Van Chan er et år ældre end mig. Hun er som en blid og stolt siameserkat. Det blanke hår, der indrammer det hjerteformede ansigt med de skrå øjne, når hende til taljen. Hjertet hopper i mit bryst, når hun er i nærheden.

Der er gået forår i to af duerne. De er i gang med at parre sig midt ude på gågaden. Basker uhæmmet rundt mellem folks ben, de lystne kræ.

Jeg nåede aldrig at elske rigtigt med Van Chan. Der er ikke tvivl i mit hjerte, om at hun var forelsket i mig. Men vi har simpelthen aldrig været alene sammen. I Vietnam var der menneskemylder overalt. Hjemme hos hendes familie boede de mange sammen i værelserne. I byen vrimlede det med folk alle vegne. Selv i bussen vi kørte med, da vi skulle besøge familien ved Mekongdeltaet, måtte vi dele et sæde med to andre. Alligevel var vi tæt sammen hele tiden. Stjal os til at holde i hånden.

Hjemme i den fireværelses lejlighed i Greve er der næsten lige så overbefolket som i Vietnam. Jeg deler værelse med mine mindre søskende, Dong og My. Van Chan deler værelse med min bedstemor. Og så er der mors og fars soveværelse.

Det var komplet umuligt at blive alene med Van Chan. Bedstemor vogtede over hende, som en drage. Jeg led de sværeste elskovskvaler når jeg var hjemme og så Van Chan glide rundt i lejligheden på de små fødder. Jeg stod bag døren og så hende gå ud på badeværelset om morgenen. I begyndelsen sneg jeg mig til at kigge gennem nøglehullet ind til bedstemors værelse, når Van Chan klædte sig af eller på. Jeg må have stønnet af ophidselse, for min bedstemors øje dukkede op i nøglehullet, og vi nedstirrede hinanden. Siden blev der hængt et håndkæde over håndtaget indefra.

Det hændte, at vi sad sammen i sofaen og så fjernsyn, Van Chan og jeg. Så kunne vi liste os til at holde i hånden. Men de andre var der jo. Ind og ud. Det føltes som et mylder af mennesker. Far og mor er mere hjemme, efter at Van Chan er kommet og kan afløse i grillbaren. De har også fået en langtidsledig biolog til at hjælpe. Ulrik ligner en afpillet ugle. Han har briller med stærke glas og håret er klippet helt tæt, stå han nærmest er skallet.

Ellers skiftes Van Chan og jeg til at hjælpe i grillbaren om aftenen. Hun er så sød at tage fredag og lørdag for mig. Så kan jeg være sammen med Katrine.

- Du er min pragtfulde, smukke kusine, sagde jeg en fredag aften, hvor hun var på vej ud ad døren. Jeg stjal mig til at omfavne hende i gangen, mens hun tog sine små kondisko på. Hun rettede sig op og lagde armene om halsen på mig. Jeg knugede hende og fangede et kys fra hendes mund. Den lille kvindeskikkelse gjorde mig så blød i knæene, at jeg havde svært ved at holde mig oprejst. Allerhelst havde jeg trukket hende med mig ned på løberen i gangen for at elske hende blidt og længe.

- Min kæreste dejlige fætter, sagde hun med en lille latter og smuttede ud ad døren. Jeg tog min cykel og spurtede over til Katrine.

Det undrer mig, at jeg var lige forelsket i dem begge to. Det var jeg virkelig, og det er jeg vel stadigvæk, selv om jeg har brændt mit lys i begge ender og ødelagt det for mig selv. Det var umuligt for mig at vælge. Den blide Van Chan eller den friske Katrine. I flere måneder holdt jeg mit delte kærlighedsliv kørende. Jeg tænkte, at der kom en løsning. Men da den endelig kom, var den forfærdelig.

Skolebørnene er begyndt at få fri. En flok fnisende småpiger med tasker og chipsposer sætter sig på bænken ved siden af mig.

Har jeg virkelig siddet her så længe. Min mave knurrer af sult, og jeg ærgrer mig over, at jeg ikke fik bedstemors madpakke med i dag. Det er tegn på, at jeg er utilregnelig. Jeg elsker bedstemors små lækre forårsruller og hedes riskage.

Pigerne snakker og griner og gnasker chips. Jeg hører ikke, hvad de små tøser snakker om, og jeg ved ikke, hvor længe de bliver siddende. Jeg er fordybet i mine kærestesorger.

Da pigerne går, tager en af dem fugleklatten med på buksebagen. Tilbage på bænken er kun en indtørret kalkskjold fra klatten og krummerne fra deres chips. Med skoletaskerne dansende på ryggen, går de ned mod stationen. Fnisende og snakkende, nøjagtig som min søster My.

Det var My, der blev skyld i, at Katrine og Van Chan opdagede hinanden. My snakkede løs til Katrine, da hun en dag mødte hende i supermarkedet.

Jeg kan tænke mig at My har sagt sådan noget som:

- Hej Katrine! Hvorfor kommer du aldrig og besøger os mere.

Og så har Katrine vel sagt sådan noget som:

- Nåhr, der har ligesom ikke været tid, siden vi kom i gymnasiet, My.

- Du har ikke engang mødt vores kusine, Van Chan. Hun er ellers sød, kan du tro, har My sikkert sagt.

Da Katrine senere spurgte mig, hvem Van Chan var, tog mit hjerte den helt store galoptur. Det endte simpelthen oppe i halsen på mig, så jeg kom til at hakke og stamme, da jeg skulle forklare, at det da bare var en kusine, der studerede sprog på universitetet.

- Hvor længe har den kusine så boet hos jer? ville hun vide.

Jeg sank og indrømmede, at hun havde været hos os et par måneder.

- Hvorfor i alverden har du ikke fortalt mig det, din skævejede sumprotte, spruttede hun. - Hvad grund har du til at holde hende hemmelig for mig. Jeg troede, vi sagde alting til hinanden. Du har garanteret noget fjams i gang med hende, din elendige fejlfarvede abekat.

Det var umuligt for mig at fortælle Katrine sandheden. At jeg var lige så forelsket i Van Chan, som jeg var i hende. Jeg stod bare der og frøs fast i skolegården, selvom det var ved at være forår. Resten af den skoledag talte hun ikke til mig.

Allerede samme eftermiddag, dukkede hun op hjemme i lejligheden i Greve. My åbnede og kvidrede begejstret:

- Kom ind Katrine. Du kommer lige til teen.

Hun kom ind som en hvirvelvind. Tilsyneladende var vreden forduftet for hun kastede sig om halsen på mig og overdængede mig med våde kys.

- Hej med dig skat.

Van Chan, som stod med tepotten og var ved at skænke jasminte i de små hankeløse kopper, rettede ryggen og rystede det blanke sorte hår, så hun kom til at ligne en kampklar racekat.

- Jeg henter en kop til din veninde, sagde hun spidst og sejlede ud i køkkenet med håret bølgende om den lille nipsskikkelse.

Jeg er bange for, at Katrine straks opfattede mit beundrende blik.

- Jaså. Det er altså din hemmelige kusine, fnøs hun.

Jeg mærkede, hvordan mit korthus ganske lydløst sank sammen. Stuen dirrede af anspændte følelser. Bedstemor skramlede ude i køkkenet og Dong sad ved computeren i vores værelse. Men My klistrede sig til os for at få del i det drama, hun anede.

Det undrer mig stadigvæk, at Katrine blev og drak te. Måske ville hun give situationen en chance. Tage kampen op. Hendes grønne øjne skød lyn, og det samme gjorde Van Chans sorte. Hvis øjne kunne dræbe, havde der ligget to døde kvinder i stuen. Og måske også liget af en fyr med skæve øjne og sort hår og et blødende hjerte.

Duen fra før er tilbage på ryglænet. Jeg kan kende den på det grønne glinsende hoved.

Det er skolepigernes chipskrummer på bænkesæden, den er ude efter. Nu hopper den ned og hakker i sig.

- Hvis du skider igen, får du hug, siger jeg og hæver hånden. Det er nok til at den flyver igen.

Der er rigeligt lort i mit liv allerede. Efter Katrines og Van Chans møde var jeg bare lagt på is hos dem begge to. Ingen steder var der rart at være mig, hverken i skolen eller derhjemme.

Selvfølgelig var de andre i min familie, som de plejede, men det talte ligesom ikke rigtigt. Jeg gik ved siden af mig selv og følte mig elendig. Tog ekstra timer nede i grillbaren for at få tiden til at gå. Han var da slet ikke værst at arbejde sammen med, ham biologen Ugle-Ulrik. Han stod der med fedt på brilleglassene og forårsrullerne sydende i olien. Også mine lektier gik jeg hårdt til, selv om det er svært at koncentrere sig om noget ordentligt, når hjertet er i uorden.

Det var mit mål at få udlignet forskelsbehandlingen af de tosprogede og de såkaldte rigtige danskere. Vise vigtigmås K. Lund at han ikke har patent på Kirkegård.

Men var min verden elendig og hjertet befængt med virus, så skulle jeg åbenbart en tur længere ned i kælderens.

Det var tydeligt, at Van Chan undgik mig. Enten sad hun fastnaglet til studierne på bedstemors værelse, eller også var hun, uden at vi havde aftalt det, på arbejde henne i grillbaren. Når hun kom i stuen, var jeg luft for hende.

I skolen var det ikke bedre. Jeg eksisterede ikke for Katrine. Hun anskaffede sig en flok veninder, der nærmest blev hendes skjold. En rigtig gimpe blev hun. Og for at bore endnu mere i såret, svansede hun rundt og spillede op til Klaus Lund.

Længere kan man vel ikke komme ud og skide, tænkte jeg i min elendigheds kælder. Men der skulle komme endnu et par dolkestød.

Det skete i går aftes, efter at mine lidelser havde stået på i et par uger. Ensomheden var så rungende, at jeg var ved at betro mig til mor og far, da jeg kom på arbejde i grillbaren. Den biologiske ugle havde fri, så der var kun os tre.

- Du ser sløj ud min dreng, sagde mor.

- Jeg føler mig også sløj, sagde jeg og fik våde øjne af selvmedlidenhed. - Jeg har fået en virus.

Min far sendte mig hjem for at blive rask. Men det syn, der mødte mig hjemme, gjorde ondt værre. Van Chan sad i sofaen og flettede fingre med Ugle-Ulrik. Smilet, hun sendte mig, var fyldt med sød hævn.

My hoppede begejstret op af den store lænestol.

- Van Chan og Ulrik er kærester, jublede hun.

Ude i køkkenet skramlede bedstemor. Det var nemt for mig at høre, at hun bestemt ikke var begejstret. Men det var en ringe trøst.

Jeg sprang ned og fik fat i cyklen og kørte over til Katrine. Nu skulle tilgivelsens time komme. Den store genforening med tårer, kys og elskov.

Hun havde tændt de små lys i vinduet, som hun plejede, når hun var alene hjemme og ventede mig. Gardinerne var ikke engang trukket for, så jeg satte cyklen og listede hen for at se, om hun sad inde på sengen og græd.

Det gjorde hun ikke. Hun havde besøg af Klaus Lund. Jeg genkendte ham straks i skæret fra de flimrende stearinlys. Det var, som om jeg fik det endelige dolkestød. Jeg kunne ikke bevæge mig, så jeg ved ikke, hvor længe jeg stod udenfor vinduet og lurede. Så hvordan Katrine pillede hans tøj af og kælent trak den blegfede mide ned over sig. Chokeret trak jeg hjemad med cyklen. Jeg var mere død end levende.

Det var umuligt for mig at gå i skole i morges. Hvordan skal jeg nogensinde komme af med den hjertevirus, der svider i mig og er ved at slå mig helt ud. Alligevel er jeg ikke ved at dø helt, for jeg mærker, hvordan sulten vokser i mig. Pomfritlugten fra cafeen, jeg kan skimte lidt længere oppe ad gaden, er dragende og giver et praj om, at der stadig er lidt liv i mig. At jeg endnu har nogle basale behov og en trang til at overleve.

Ud af øjenkrogen ser jeg, at der kommer en og sætter sig på den anden ende af bænken, længst henne ved affaldskurven. Det er en pige i kort nederdel og sorte støvler. Hun lægger de lange ben over kors og tager en mobiltelefon op af skoletasken. Taster et nummer og venter.

- Hej, det er mig. Var det ikke en aftale at vi skulle mødes ved stationen?

Nåda, jeg er nok ikke alene om at blive brændt af.

- Jamen du kunne da have ringet noget før så, fortsætter hun arrigt. - Jeg har stået og gloet i over en halv time, mand. Jeg gider altså ikke, hvis det altid skal være på den her måde ...

Hun er vel nok vred. Mit blik glider fra de korslagte ben op over nederdelen og den sorte jakke og helt op til ansigtet, der har lyst kortklippet hår. Hendes læber er buede

og virker bløde, selvom hun er stram i masken og skælder ud. Hvor gammel kan hun være? På alder med mig selv, vil jeg tro.

Sulten gnaver efterhånden så meget i mig, at smerten i maven overdøver mine hjerteproblemer. Lugten fra burgerbaren gør mig svimmel.

Han snakker godt for sin syge moster, ham i mobiltelefonen. Hun kvæler ham med afbryderknappen og putter telefonen tilbage i tasken, mens hun tilkaster mig et hvast blik. Som om det er mig, der har snydt hende.

Med en mopset mine trækker hun en banan op af tasken. Den er godt mast, og da hun piller skrællen af, er den brun og blød. Med et skuldertræk smider hun den slatne frugt i affaldskurven.

Så mærker jeg en kildren i brystet og en lethed i hjertet. Og for at det ikke skal være løgn, hører jeg min egen stemme:

- Hvad siger du til, at vi to går hen på burgerbaren. Jeg gi'r.

Hun ser forundret på mig. De bløde læber trækker sig sammen til trutmund, men øjeblikket efter breder de sig ud i et smil. Og da smilet når op i hendes øjne, ser jeg at de er blå. Farven er dyb som de blå krokus, der for tiden skyder frem i parkernes græsplæner.

Hun rejser sig og de krokusblå øjne fyldes med latter, da hun siger:

- Okay.